

ביאורים לפרקי אבות

המשנה עם פירוש ר"ע מברטנורא ועיקר תיו"ט

פרק ראשון

יב הָלֵל וְשִׂמְאֵי קִבְלוּ מֵהֶם, הָלֵל אֹמֵר: הָיִי מִתְלַמְּדֵי דִּי שְׁל אַהֲרֹן, אֹהֶב שְׁלוֹם (כו), וְרוֹדֵף שְׁלוֹם, אֹהֶב אֶת הַבְּרִיּוֹת (כז), וּמִקְרָבָן לְתוֹרָה.

פירוש ר"ע מברטנורא

הוי מתלמידיי של אהרן אוהב שלום
 שער עבירה היה מתחבר (כח) עמו ומראה
 לו פנים צהובות, והיה אותו אדם מתבייש
 ואומר אילו היה יודע צדיק זה מעשי
 הרעים כמה היה מתרפק ממני ומתוך כך
 היה חוזר למוטב. הוא שהנביא מעיד עליו
 (מלאכי ב) בשלום ובמישור הלך אתי ורבים
 השיב מעוון:
 שער עבירה היה מתחבר (כח) עמו ומראה
 לו פנים צהובות, והיה אותו אדם מתבייש
 ואומר אילו היה יודע צדיק זה מעשי
 הרעים כמה היה מתרפק ממני ומתוך כך
 היה חוזר למוטב. הוא שהנביא מעיד עליו
 (מלאכי ב) בשלום ובמישור הלך אתי ורבים
 השיב מעוון:
 שער עבירה היה מתחבר (כח) עמו ומראה
 לו פנים צהובות, והיה אותו אדם מתבייש
 ואומר אילו היה יודע צדיק זה מעשי
 הרעים כמה היה מתרפק ממני ומתוך כך
 היה חוזר למוטב. הוא שהנביא מעיד עליו
 (מלאכי ב) בשלום ובמישור הלך אתי ורבים
 השיב מעוון:

עיקר תוספות יו"ט

הנאה המגיע לך מהם: (כח) לכאורה
 מתנגד למאמר ואל תתחבר לרשע. וז"ל
 הר"מ היה מתחיל לו לשלום והיה מתאהב
 אליו והיה מרבה לספר עמו:
 כענין שנאמר בקש שלום
 לפי שהם בריותיו
 ולפיכך ראוי שתהיה האהבה
 מזה הפנים ולא מפנים אחרים, כגון מפני

"פרקי אבות הם חלק מתושבע"פ שלימודה צריך להיות בהבנה והשגה דוקא, ולכן אין להסתפק באמירת פרקי אבות, אלא צריכים ללמדם בעיון, כראוי בתושבע"פ. אלא שמכיון ש"איני מבקש . . אלא לפי כחן", לא תובעים מכאן"א שילמד בעיון את כל המשניות דכל פרק בכל שבת ושבת, מכיון שמסתמא ענין זה יקשה להביאו לידי פועל; אבל עכ"פ משנה אחת בכל פרק, יש ללמוד בעיון כדבעי בתושבע"פ, והיינו שנוסף לאמירת המשניות בנוסח דאדמו"ר הזקן המודפס בסידור (ששם לא נדפסו המפרשים), יחזיק לידו ג"כ ספר משניות עם מפרשי המשנה, עכ"פ ספרי המשניות עם עיקר תוספות יו"ט ופירושו רבי עובדי' מברטנורא (המפרשים היסודיים), וילמד מתוכם עכ"פ משנה אחת כאמור עם המפרשים (שהם התושבע"פ בתושבע"פ גופא).

והאמור שייך במיוחד לתלמידי התמימים, שזהו עיקר ענינם – לימוד התורה בפירושי', בהבנה והשגה, ואדרבה: הסדר אצלם הוא הפוך – בתחילה לימוד לעיונא, ואח"כ אמירה סתם".

(משיחת ש"פ נשא, י"ב סיון ה'תנש"א – התנועות א' – בלתי מוגה)

מופץ ע"י "ועד חיילי בית דוד" – 770 בית משיח

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ביאורים לפרקי אבות

מתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"י אהבת ישראל – "ומקרבן לתורה" חדשה בגאולה

של אהרן), ועד שקשור עם בלי גבול (מאד) האמיתי.

ויש להוסיף ולהדגיש הקשר והשייכות דאהבת ישראל להגאולה העתידה – לא (רק) מפני שביטול הגלות הוא ע"י ביטול סיבת הגלות (שבא ע"י ההיפך דאהבת ישראל), שהרי בעמדנו לאחרי סיום מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות, לאחרי סיום כל מ"ב המסעות ב"מדבר העמים", נמצאים כבר "על ירדן ירחו" (דרגתו של משיח ד"מורח ודאין"), על סף הגאולה, בודאי שכבר נתקנה סיבת הגלות, ולכן, ההדגשה דאהבת ישראל היא – בתור טעימה ועד להתחלה דהגאולה האמיתית והשלימה הקשורה עם נקודת האחדות שלמעלה מהתחלקות, שמודגשת באחדותם של ישראל, מצד בחי' היחידה (דרגא החמישית) שבכל ישראל בשווה, שהיא ניצוץ מנשמתו של משיח, יחידה הכללית.

ועפ"ז יש להוסיף גן בהפירוש "ומקרבן לתורה" – שהכוונה היא להקירוב ללימוד התורה דגאולה העתידה, "תורה חדשה מאתי תצא".

(משיחות ש"פ מטו"מ, ב' מנ"א ה'תנש"א)

. . צריכה להיות הדגשה מיוחדת בנוגע לנקודת האחדות שלמעלה מהתחלקות.

וענין זה בא במעשה בפועל ע"י ההליכה בדרכיו של אהרן . . כציווי והוראת המשנה במסכת אבות: "הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", ע"ז שמגלים את נקודת האחדות שלמעלה מהתחלקות.

ובפרטיות יותר – ע"פ דיוק לשון המשנה "הוי מתלמידיו של אהרן כו": (א) "הוי" – לשון ציווי, שאין זה רק סיפור ע"ד הנהגה דמדת חסידות, כבכמה ענינים במסכת אבות, אלא ציווי והוראה (ויש לומר, שהלשון "הוי" כולל גם נתינת רשות והיכולת) להיות מתלמידיו של אהרן, (ב) "מתלמידיו (של אהרן)" דייקא, בלשון רבים (ולא "תלמידו") – שהשתדלותו בקיום הנהגתו של אהרן היא ביחד עם הרבים, שע"ז ניתוסף בזה יותר מצד הענין ד"קנאת סופרים תרבה חכמה", "תרבה" דייקא, שריבוי אמיתי הוא בלי גבול, היינו, לא רק באופן ד"בכל מאדך", מאד שלך, אף שלגבי חבריו ה"ז במדידה והגבלה, אלא שזהו באופן של בלי גבול גם לגבי חבריו (שאר תלמידיו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!